

Myten om kvinnans simultanförmåga

Ystad Allehanda 2001

Det påstås att kvinnor är bättre chefer på grund av sin simultanförmåga. Men är det så? Är inte kvinnans simultanförmåga en myt?

Om jag har förstått det rätt betyder simultanförmåga att man klarar att göra flera saker samtidigt. Att man kan ha många bollar i luften. Men kan man verkligen koncentrera sig på två saker samtidigt? Utan att bli splittrad?

Är det inte så att myten om kvinnans simultanförmåga kommer från hennes vana med arbetet i hemmet? Hon städar och viker tvätten och snyter barnen samtidigt som hon räknar hushållskassan och planerar veckans matlista - uppgifter i en aldrig sinande ström, till synes allt på en gång?

Nedlåtande påstås det att om en man kokar ägg så står han bredvid och tittar på medan det kokar, eftersom han bara kan göra en sak åt gången. Men vem vet, han kanske kokar ägg och löser ett problem som uppstått på jobbet - simultant?

Den som kan koka ägg i lugn och ro, istället för att ränna runt och se upptagen ut, tycker jag är avundsvärd. Den slipper äta gröna ägg. När jag fixar i huset ser det ut som om jag har simultanförmåga, men det är en luring; jag utför varje enskild syssla så snabbt efter varandra att det ser ut som många bollar i luften.

Handlar inte förmågan om att göra flera saker på en gång om att utföra icke-intellektuella handlingar, sådana som vi kan så bra att vi inte behöver tänka medan vi gör dem? Som att köra bil. Eller cykla. Eller diska. Och om konsten att kombinera flera ryggmärgshandlingar samtidigt? Som att cykla och tala i telefon.

Jag menar, när man ställs inför något nytt, något man inte kan, en utmaning eller en nödsituation - då kräver uppgiften sitt och det är omöjligt att utföra ytterligare en krävande handling. Om jag till exempel ska snickra, vilket inte är en ryggmärgssyssla för mej, då måste jag tänka; passar den här muttern till den där skruven, tro? Då kan jag inte samtidigt plugga spanska glosor.

Jag hävdar att det är omöjligt att utföra två intellektuellt krävande handlingar på en gång. Jag kan det i alla fall inte skriva en bok och göra en film simultant. Däremot kan jag lyssna på radioteatern och sticka, eftersom det senare är en ryggmärgssyssla.

Men! Om det krånglar till sig med mönstret stänger örat automatiskt av radion. Skulle någon just då fråga hur mycket är klockan? är det inte säkert att jag förstår frågan. För att kunna svara måste jag släppa stickproblemet och rikta mig mot den som ställde frågan.

Är det inte detsamma för mannen med den krångliga bilmotorn när frun frågar något som inte har med bilen att göra? Är förmågan att arbeta simultant verkligen en fråga om kön? Är inte mannen i sitt garage lika simultant skicklig som kvinnan i sitt kök?

Blivande piloter testas på sin förmåga att arbeta simultant, men vad är det som testas och på vad sätt skiljer sig en cockpit från ett hem? Både mamman och piloten ska bevara liv, båda arbetar på utrymmen där de rör sig hemvant med sin specifika kunskap; de behärskar rummet.

Eftersom barnen är det viktigaste har modern sin fokus på dem. Därför kan hon också, om något händer, släppa strykjärnet på en tiotusendels sekund. Hon prioriterar. Men om det börjar brinna på spisen samtidigt som barnet sätter igång att gallsrika blir det konflikt.

Piloten, som ska hålla planet i luften, måste också kunna prioritera. Jag tror inte att en pilot med god simultanförmåga klarar att lösa korsord och samtidigt ta flygplanet ur en nödsituation. Jag hoppas i alla fall att han inte försöker.

Det har blivit något eftersträvansvärt att äga simultanförmåga. Även för män. Det kanske är jakten på denna förmåga som är orsak till att så många blir utbrända? För att vi tror att utmaningen ligger i att hantera ännu fler bollar i luften, samtidigt? Istället för att i möjligaste mån koncentrera oss på en sak i taget?

Att göra något som man blir nöjd med kräver koncentration. Och förmågan att prioritera. Att göra mycket på en gång leder ofelbart till att vi surfar på ytan. Det blir dessutom en snöbollseffekt, fler och fler måsten hamnar på att-göra-listan. Hör och häpna, vid sällsynta tillfällen har jag upplevt det omvända; att ju mindre jag gör, desto mer får jag gjort. Lös den ekvationen, den som kan!

Jag tror att den kvinna som går på myten om sin simultanförmåga missunnar sig rätten att ha fokus på det hon skapar. Detta gäller självfallet även män. Men kanske framför allt våra barn.

Allt fler barn sägs ha koncentrationssvårigheter. Men är inte förmågan att koncentrera sig en fråga om träning? Och att barnen i dagens skola inte ges möjlighet att upptäcka glädjen i att gå på djupet med en uppgift?